

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 21114

гр. София, 21.08.2022 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 88 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КИРИЛ СТ. ПЕТРОВ

като разгледа докладваното от КИРИЛ СТ. ПЕТРОВ Гражданско дело № 20221110131491 по описа за 2022 година

Съдът е сезиран с искова молба от М. В. СП. срещу ИВ. СТ. Г., Д. Г. П., Д. ИЛ. М., КР. АЛ. Ф., ПЛ. ЦВ. АП. и Б. Б. С..

Предявен е иск за осъждането на ответниците при условията на солидарност да заплатят на ищеца сумата от 3000 лв. – частичен иск от общо вземане в размер на 20 000 лв. – представляващо обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва от дата подаване на исковата молба – 13.06.2022 г. до окончателното изплащане, както и сумата от 145.84 лв. – мораторна лихва за периода от 21.12.2021 г. до 12.06.2022 г. вкл.

Твърдения в исковата молба:

На 08.01.2022 г. ответниците изпратили писмо до 67 получатели – ръководители на международни институции и чуждестранни посланици. Писмото е подписано от ответниците с имената и длъжностното им качество – И.Г. – главен прокурор, Д.М. – заместник на главния прокурор при ВКП, К.Ф. – заместник на главния прокурор при ВКП, Д.П. – заместник на главния прокурор при ВАП, П.Ц. – заместник на главния прокурор при ВКП и Б.С. – директор на НСС и заместник главен прокурор по разследването. На стр. 18 от писмото било посочено „По сигнал, подаден в края на месец юли 2021г. от бившия депутат М.С. (понастоящем адвокат) с твърдения за неистинност на дипломата за висше юридическо образование на главния прокурор И.Г. е била образувана проверка в ГДНП. Самият С. беше задържан на 21.07.2020 г. за това, че прекъсна електрозахранването на метрото в гр. София и му бе повдигнато обвинение за хулиганство, за което му беше наложено административно наказание „глоба““. Употребените в цитирания пасаж изрази били неверни и позорящи репутацията и честта и достойнството на ищеца. Била разкрита личността на ищеца като автор на сигнал, по който е образувано полицейско производство. Твърденията за повдигнато обвинение били неверни, ищецът бил оправдан по НАХД № 5918/2021 г. на СРС. Нарушена била презумпцията за невиновност. Изложеното причинило на ищеца силен стрес и разочарование. Ищецът претърпял неимуществени вреди от противоправното поведение на ответниците, изразяващо се в нарушение на правото на защита срещу посегателство върху честта, достойнството и доброто му име. Намира, че ответниците не действали като магистрати, а като администратори на съдебната власт. Моли за уважаване на претенциите.

Твърдения в уточнителна молба с вх. № от 22.06.2022 г.:

В уточнителната молба се сочи, че функционалните права и задължения на прокурорите са изброени в Конституцията на Република България и ЗСВ. Функциите на

прокуратурата в чл. 127 КРБ били уредени изчерпателно. Твърди, че действията на магистратите /в случая прокурорите/, извършени извън функционалните им права и задължения, посочени в КРБ и ЗСВ не са обект на конституционна закрила по чл. 132 Конституцията на Република България. Магистратът осъществява конституционно регламентираната си дейност чрез актовете си – решения, определения, постановления, разпореждания, които винаги се основават на конкретно правомощие по процесуалния закон. Всякаква кореспонденция и изказвания извън рамките на тези актове не се ползвала с конституционната защита на чл. 132 Конституцията на Република България.

Относно функционалния имунитет и неговите граници:

С чл. 132 от Конституцията на Република България, изм. – ДВ., бр. 85 от 2003 г., е въведен функционалният имунитет на магистратите, според който при осъществяване на съдебната власт съдиите, прокурорите и следователите не носят наказателна и гражданска отговорност за техните служебни действия и за постановените от тях актове, освен ако извършеното е умишлено престъпление от общ характер. Функционалният имунитет на магистрата, в съдебната практика неизменно и безпротиворечиво се отнася към допустимостта на иска, основан на деликт, в частност към пасивната процесуална легитимация като абсолютна положителна процесуална предпоставка – виж *определения № 141 от 4.5.2017 г. по ч. гр. д. № 1508/2017 г. на III г. о. на ВКС, определение № 321 от 28.06.2017 г. по ч. гр. д. № 2387/2017 г. на IV г. о. на ВКС, определение № 44 от 18.01.2017 г. по ч. гр. д. № 4453/2016 г. на IV г. о. на ВКС, определение № 274 от 5.7.2016 г. по ч. гр. д. № 2647/2016 г. на III г. о. на ВКС, определение № 263 от 3.10.2016 г. по ч. гр. д. № 3798/2016 г. на I г. о. на ВКС, определение № 26 от 17.01.2018 г. по ч. гр. д. № 110/2018 г., III г. о. на ВКС, определение № 62 от 7.02.2018 г. по ч. гр. д. № 408/2018 г., IV г. о. на ВКС, определение № 140 от 29.03.2018 г. по ч. гр. д. № 806/2018 г., III г. о. на ВКС.*

Разпоредбата на чл. 132 от Конституцията не противоречи на чл. 6, § 1 ЕКЗПЧ – виж решения на ЕСПЧ – *Ърнст и други срещу Белгия* № 33400/96, *Сергей Зубарев срещу Русия* № 5682/06, както и *определение № 152 от 10.05.2017 г. по ч. гр. д. № 1701/2017 г. на III г. о. на ВКС, определение № 431 от 19.09.2017 г. по ч. гр. д. № 3515/2017 г. на IV г. о. на ВКС, определение № 411 от 21.09.2018 г. по ч. гр. д. № 3014/2018 г., IV г. о. на ВКС.* Ограничението на правото на достъп до съд, въведено с чл. 132 от Конституцията, преследва легитимна цел - съставлява средство за осигуряване на надлежното функциониране на правосъдието, и не е диспропорционално - доколкото засегнатото лице разполага с други средства за защита на правата си - за вреди от незаконни актове и действия на магистрата по реда на ЗОДОВ, а за тези, които не попадат в приложното му поле - общият ред на ЗЗД – виж *определение № 478 от 13.12.2017 г. по ч. гр. д. № 4477/2017 г., III г. о. на ВКС.*

Смисълът на имунитета като правен институт е той да бъде една обоснована привилегия, необходима за осъществяване на служебните функции – *раздел I от решение № 10 от 27 юли 1992 г. по к.д. № 13/92 г. на КС.*

Относно наказателната неотговорност понятието функционален имунитет присъства като имунитет само за престъпления, извършени във връзка **със службата на лицето** – виж *Велчев, Б. Имунитетът по наказателното право на Република България. С., 2001, с. 61.*

Функционалният имунитет на магистратите в разпоредбата на чл. 132 от Конституцията не е ограничен единствено до постановените от тях актове или единствено до служебните функции, свързани с решаването на дела/преписки. Напротив Конституцията предоставя пълен имунитет във връзка с всички служебни действия на магистратите. Така предвиденото в разпоредбата не поставя ограничения, свързани с конкретните служебни функции, респ. с конкретната длъжност на магистрата. Липсва ограничаване единствено до основните функции на съответния орган, в случая на Прокуратурата /посочени в чл. 127 от Конституцията/. Още повече, че организацията и **дейността** на Висшия съдебен съвет, на съдилищата, на прокурорските и на следствените органи, статутът на съдиите, прокурорите

и следователите, условията и редът за назначаване и освобождаване от длъжност на съдиите, съдебните заседатели, прокурорите и следователите, както и за осъществяване на тяхната отговорност, се уреждат със закон – виж чл. 133 от Конституцията. В този смисъл и цитираното от ищеца *решение № 8 от 01.09.2005 г. по к. д. № 7/2005 г. на КС, т. 2*, в което е посочено, че докато в чл. 127 са уредени специфичните основни положения относно функциите на прокуратурата, то чл. 133 от Конституцията ясно посочва, че практическата реализация на създадения с нея нов модел на съдебната власт задължително предполага **законово ниво на нормативната уредба на неуредените от нея**, но значими въпроси за организацията и дейността на прокурорските органи.

Материалното съдържание на магистратския имунитет е ограничено до осъществяване на всички служебни функции, а не само до тези специфични и основни функции, които са уредени в Конституцията. От съдържанието на чл. 132 от Конституцията следва, че магистратът носи гражданска и наказателна отговорност, когато извършва деяние, което не представлява осъществяване на служебни функции или при деяние, свързано с осъществяване на служебни функции, само когато то може да се квалифицира като умишлено престъпление от общ характер. Високите публични отговорности и тяхното добросъвестно изпълнение са оправдание в предвидения имунитет.

Следва да бъде отбелязано, че за административен ръководител на орган на съдебната власт, който е поел и отговорност на ръководител, която отговорност не изключва магистратските му качества, отново е приложима нормата на чл. 132 от Конституцията на Република България – виж *определение № 143 от 05.05.2017 г. по ч. гр. д. № 1626/2017 г., III г. о. на ВКС, определение № 346 от 20.09.2016 г. на ВКС по ч. гр. д. № 3838/2016 г., III г. о. на ВКС*. Конституцията не ограничава служебните функции, за които е приложим функционалният имунитет, а изпълнението на административна длъжност в орган на съдебна власт е свързано с осъществяването на съдебната власт.

Съгласно чл. 138, ал. 1, т. 1 ЗСВ главният прокурор ръководи и представлява прокуратурата, а според чл. 139, ал. 1 ЗСВ главният прокурор се подпомага от заместници при ВКП и ВАП и може да им възлага свои правомощия, освен ако със закон е предвидено друго. Така предвидените дейности в чл. 138 и чл. 139 ЗСВ, съобразно делегацията на чл. 133 от Конституцията, определят кръга от служебните правомощия на посочените лица.

Всички ответници са административни ръководители на орган на съдебната власт Прокуратурата на РБ и Националната следствена служба, респ. заместници на главния прокурор. В това си качество ответниците представляват съответния орган на съдебната власт пред външни за органа институции и пред гражданите, които нямат процесуална качество в наказателно производство.

Ищецът в исковата молба не оспорва, че ответниците при изпращането на писмото до 67 получатели – ръководители на международни институции и чуждестранни посланици са действали като администратори на съдебната власт. В уточнителната молба ищецът твърди, че магистратът осъществява конституционно регламентираната си дейност чрез актовете си, а процесната кореспонденция не представлявала такъв акт. Следователно ищецът не излага твърдения писмото да е изпратено от ответниците в лично качество, извън служебните им задължения, което се установява и от титулната част от писмото /същото изхожда на Прокуратурата на Република България/, от съдържанието на писмото и подписите на последната страница от писмото /които изхождат от ответниците в качеството им на административен ръководител/заместник административни ръководители на съответния орган на съдебна власт/. Ищецът не се позовава на влязла в законна сила присъда, която да посочва ответниците като лица признати за виновни в извършване на престъпление.

Изпратеното писмо представлява официална кореспонденция, за която ответниците като представители на съответния орган разполагат с правомощия, съобразно предвиденото в ЗСВ и чл. 133 от Конституцията. Тази кореспонденция е извършена именно в качеството

им на административен ръководител/заместник административни ръководители на съответния орган на съдебна власт, поради което представлява служебно действие при осъществяване на съдебната власт.

Настоящият съдебен състав, споделя разбирането, че при сегашната формулировка на чл. 132 от Конституцията, то функционалният имунитет на магистратите е във връзка с **всички** техни **служебни действия**, а не само относно основните служебни функции, респ. функциите свързани с решаването на дела и преписки. В различните правни системи са възприети различни подходи при предоставянето на функционален имунитет, но стеснително тълкуване на разпоредбата на чл. 132 от Конституцията е недопустимо.

Доколкото функционалният имунитет е абсолютна процесуална пречка за допустимостта на иска, то производството е недопустимо. Ищецът може да потърси защита на нарушени права, но по друг ред и от друг субект, а не пряко от магистратите, щом твърдяното увреждане е в резултат на служебни действия /а не действия, извършени в лично качество/ и не е резултат от умишлено престъпление.

Ето защо настоящото производство е недопустимо и следва да се прекрати.

Мотивиран от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА искова молба с вх. № 119933/13.06.2022 г. подадена от М. В. СП., ЕГН ***** срещу ИВ. СТ. Г. – главен прокурор, Д. Г. П. – заместник на главния прокурор, Д. ИЛ. М. – заместник на главния прокурор, КР. АЛ. Ф. – заместник на главния прокурор, ПЛ. ЦВ. АП. – заместник на главния прокурор и Б. Б. С. – директор на НСС и заместник на главния прокурор и **ПРЕКРАТЯВА** изцяло производството по гр. д. № 31491/2022 г. по описа на СРС, 88 състав.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба в едноседмичен срок от връчването му на ищеца, чрез адв. В. пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____